

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

"Εξωσωματικές εμπειρίες" θεωρούνται οι εμπειρίες ορισμένων ασθενών ή κλινικά νεκρών, που περιγράφουν και εκθέτουν δημοσίως μετά την "επάνοδο" της ψυχής τους στην πρότερη κατάσταση. Τέτοιου είδους γεγονότα είναι πολύ της μόδας σήμερα και ΘΥΜΙΖΟΥΝ αστρικά ταξίδια της Γιόγκα (διαδίδουν ότι πραγματοποιούνται δια του διαλογισμού ή της γιόγκα του ύπνου), ταξίδια των μάγων έξω από το σώμα τους, καθώς και εξωσωματικές εμπειρίες γνωστικών παραθρησκευτικών ομάδων για να συλλέξουν, όπως ισχυρίζονται, διάφορες πληροφορίες από τον ορατό ή μεταφυσικό κόσμο. Τέτοιου είδους πρακτικές, η παράδοση 2.000 ετών της χριστιανικής Αποκαλύψεως -η οποία διακρίνεται για τη μεγάλη της εμπειρία όσον αφορά τον πόλεμο με τον άορατο, πονηρά πνευματικό, κόσμο- χαρακτηρίζει αποκρυφιστικές, απορριπτέες και επικίνδυνες για την ψυχοσωματική υγεία των ανθρώπων.

Το 1974 ο Έκκαρτ Βιζενχύττερ, γερμανός ψυχίατρος στο Πανεπιστήμιο της Τύμπιγκεν, προκάλεσε σωρεία συζητήσεων, αντιρρήσεων και επιδοκιμασιών στον ιατρικό, φιλοσοφικό και θεολογικό κόσμο της εποχής, δημοσιεύοντας το βιβλίο του με τίτλο "Ματιές στο υπερπέραν". Σ' αυτό ισχυρίστηκε πως, μετά από δύο συνεχόμενα εμφράγματα που υπέστη, δοκίμασε ο ίδιος -ξέχωρα από τις περιγραφόμενες εμπειρίες εκατοντάδων ανθρώπων, που όσο βρίσκονταν σε κλινικά νεκρή κατάσταση ταξίδεψαν έξω από το σώμα τους και των οποίων γνώριζε το ιστορικό- αισθήματα αγαλλίασης και μεγάλης χαράς, όταν βυθίστηκε σε μια πορεία προς το άπειρο, απελευθερωμένος από το γήινο περίβλημά του (το σώμα του), οδηγούμενος σε μια ανείπωτη πραγματικότητα. Τον επόμενο χρόνο ο Ραϊμόν Μούντνι, αμερικανός ψυχίατρος, στο βιβλίο του "Ζωή μετά τη ζωή" ασχολήθηκε με περιπτώσεις "κλινικού θανάτου" ασθενών, που επανήλθαν στη ζωή αφού είχαν ζήσει καταστάσεις "out of the body" (εκτός σώματος), και παρέθεσε για τουλάχιστον 150 ομοιοπαθείς τις κοινές τους περιγραφές:

Σε γενικές γραμμές, είχαν όλοι την εντύπωση ότι άκουσαν τους γιατρούς να πιστοποιούν τον θάνατό τους την ώρα της εγχείρησης, έβλεπαν το σώμα τους από ψηλά στο ίδιο δωμάτιο, ένοιωθαν την παρουσία νεκρών συγγενών ή φίλων και πλημμύριζαν από ανέκφραστο φως και ευτυχία. Έτσι επανήλθαν με θλίψη στη ζωή, για να ξυπνήσουν πάνω στο χειρουργικό τραπέζι ή στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Οι περιγραφές που έδωσαν στη συνέχεια στους γιατρούς, τις νοσοκόμες και τους βοηθούς ταίριαζαν απόλυτα με τις μαρτυρίες του νοσηλευτικού προσωπικού και γι' αυτό καταγράφονται ως "εμπειρίες εκτός σώματος" (Περιοδικό "Ανοιχτοί Ορίζοντες", τεύχος 812, Ιαν. 1984, σελ. 12-13), ενώ από την Παραψυχολογία εξηγούνται ότι συμβαίνουν δια του φαινομένου της ηλεκτρομαγνητικής "αύρας", σαν προέκταση της όρασης ενός ανθρώπου με τη βοήθεια τέτοιων "κυμάτων" προς διάφορες διευθύνσεις (βλ. "Καταπληκτικά επιστημονικά πειράματα για την Παραψυχολογία", John Taylor, εκδόσεις Ωρόρα, 1981, σελ. 249).

Σ' όλες αυτές τις δυτικού τύπου εκδοχές επιθανάτιας εξόδου από το σώμα, πουθενά δεν φαίνεται να υπάρχει Κρίση στην άλλη ζωή, να αξιολογούνται οι άνθρωποι για τις πράξεις τους όσο ζούσαν ή να διαισθάνονται τα καλά του Παραδείσου και τα

δεινά της Κολάσεως, που θα επακολουθήσουν στη Δευτέρα Παρουσία. Αντίθετα, μετά την μετάβαση πολλών –όπως ισχυρίζονται- μέσω μιας ζωντανής σχεδόν σήραγγας φωτός, σε περιβάλλοντα άγια και θεία, όπου και συνάντησαν μορφές φωτοφόρων όντων και είχαν συνομιλίες μαζί τους –κάποιοι είπαν ότι μίλησαν με τον ίδιο τον Χριστό- ΟΛΟΙ περιγράφουν πως ένοιωσαν να είναι πλημμυρισμένα τα πάντα με ένα μεταφυσικό, προσωπικό φως, που τους γαλήνευε, τούς δημιουργούσε ευφορία και αισθήματα αγάπης, ενώ διάφορες φωνές τούς δίδασκαν πως ό,τι κι αν έκαναν θα τους δοθεί η ευκαιρία να διορθωθούν στη μετέπειτα ζωή και να βρουν την αλήθεια εκεί (διδασκαλία του Πνευματισμού). Οι αναφορές τους μάλιστα δεν είναι Χριστοκεντρικές, αλλά εσφαλμένα ανθρωπιστικές και γνωσιολογικές. Προτρέπουν δηλαδή σε ηθική μόνο καλυτέρευση (όχι οντολογική αλλοίωση, αγιότητα και θέωση) και μελέτη θρησκευτικών θεμάτων, να κάνει κανείς πάντοτε το καλό κλπ. Στην Ορθόδοξη, αντίθετα, Πατερική και αγιογραφική Παράδοση, υπάρχει σαφώς η διδασκαλία περί «τελωνισμού των ψυχών» μετά την έξοδό τους από το σώμα, λεκτικής και φοβερής δηλαδή για τα ανθρώπινα μάχης της ψυχής και των αγίων αγγέλων-συνοδών (που συνηγορούν υπέρ των μετανοησάντων μόνο πιστών) με τα πονηρά πνεύματα, κατά τη διαδικασία της μετάβασης των ψυχών στη λεγόμενη «Μέση Κατάστασή» τους, όπου ΠΡΟΓΕΥΟΝΤΑΙ είτε τις χαρές της Βασιλείας των ουρανών είτε τις οδύνες της Κολάσεως, που θα επακολουθήσουν μετά την Δευτέρα Παρουσία, την Καθολική Ανάσταση των νεκρών και την Τελική Κρίση του κόσμου.

Στο όραμα του αγίου Αντωνίου –όπως περιγράφεται στο βίο του αγίου Αντωνίου, Πατέρα της ερήμου, υπό του Μεγάλου Αθανασίου- σαφώς διακρίνουμε τη μάχη των πονηρών πνευμάτων ώστε να κερδίσουν τις ψυχές των μόλις αποβιωσάντων ανθρώπων και το μίσος του εωσφόρου για εκείνες από τις ψυχές που του διαφεύγουν και κερδίζουν τον Παράδεισο. Αλλά και η επιστολή του Ιούδα, αδελφού του Ιακώβου (όχι του Ισκαριώτη), αναφέρει χαρακτηριστικά τη φιλονικία του Αρχαγγέλου Μιχαήλ με το σατανά για το σώμα του Μωυσέως (Ιούδα 5,9). Ο απ. Παύλος μιλά στους Εφεσίους για τις πονηρές και άορατες αρχές και εξουσίες του αέρα, στις οποίες ο άνθρωπος μπορεί να αντισταθεί όταν έρθει η ώρα της επίθεσής τους, αν ενδυθεί από πριν την πανοπλία του Θεού, ήτοι την αλήθεια, την πίστη, την δικαιοσύνη, την ειρήνη, την προσευχή και τον λόγο του Θεού (Εφ. 6,10-18). Και ο απ. Πέτρος επίσης προειδοποιεί: «Να είστε εγκρατείς, να είστε άγρυπνοι. Ο αντίδικός σας διάβολος, σαν λιοντάρι που ωρύεται, τριγυρίζει για να βρει κάποιον να τον καταπιεί» (Α' Πέτρου 5,8). Ο Κύριος ήλθε «ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάννου 3,8) και σε όραμα πριν το σταυρικό Του θάνατο αναφέρει: «Έρχεται ο άρχοντας του κόσμου και δεν έχει πάνω μου καμία δύναμη» (Ιω. 14,30), δηλώνοντας τη νίκη Του πάνω στο διάβολο και το θάνατο. Εξάλλου, στον πλούσιο της γνωστής Παραβολής (Λουκ. 12,20) με την άπληστη καρδιά, ο Κύριος αποκαλύπτει: «Ανόητε, αυτή τη νύχτα ζητούν από σένα την ψυχή σου. Εκείνα δε που ετοίμασες, ποιος θα τα πάρει;», που σημαίνει ότι την ίδια νύχτα οι πονηρές δυνάμεις θα ζητούσαν την ψυχή του, μετά φυσικά το θάνατό του.

Η Αγία Γραφή μιλά λοιπόν για ΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, τόσο μετά το θάνατο όσο και κατά την Δευτέρα Παρουσία, και αυτό εκφράζεται άριστα με τα λόγια του Παύλου: «ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΡΙΣΗ» (Προς Εβραίους

9,27). Επομένως, οι αντ'Ορθόδοξης αυτές αναφορές, επειδή ομοιάζουν με πνευματιστικές πρακτικές και αστρικά ταξίδια των γκουρού, των ινδουιστών φακίρηδων και των μάγων, πόρρω απέχουν απ' την αλήθεια του Ευαγγελίου και τη συνείδηση της Εκκλησίας. Ακόμη, ορισμένοι επιτήδαιοι που ακολουθούν το απωανατολικό πνεύμα, προσπαθούν να εξηγήσουν παρόμοια περιστατικά μιλώντας για ένα ηθικό αμοραλισμό και πνευματικό νεοεποχικό συγκρητισμό, γράφοντας και διαδίδοντας ψευδώς πως όλες οι θρησκείες οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα ή ότι "εφόσον δεν θα κριθούμε μετά θάνατον, ούτε η ηθική ζωή χρειάζεται, ούτε και αποκλειστικά η πίστη στην Αγία Τριάδα και στις χριστιανικές αλήθειες", τις οποίες έντεχνα και παραπλανητικά αρνούνται.

Ενδεχομένως προσπαθούν κάποιοι να διασώσουν, σαφώς με δυτικό περίβλημα, τη διδασκαλία της μαγείας και του Ινδουισμού, με σκοπό την άλωση του Χριστιανισμού από την ανατολική φιλοσοφία και τον άθεο γνωστικισμό. Διασώζεται δηλαδή έτσι μέρος της απωανατολικής πίστης και φιλοσοφίας κάτω από τον επιστημονικοφανή μανδύα του ορθολογισμού. Η σύγχρονη άλλωστε κοσμική σκέψη κινείται σε γνωστικά πλαίσια, αφού το πνεύμα (στοιχείο για πολλούς βιολογικό) μεταφράζεται με τους όρους διάνοια και εγκεφαλική δραστηριότητα, ενώ θεωρείται αστεία, και αντίθετη με τον ορθολογισμό πολλών, κάθε σκέψη περί υπάρξεως Θεού και ερχομένης Βασιλείας Του.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

«Πνευματισμός, Παραψυχολογία και Μαγεία στο φως του Χριστιανισμού», Μιχαήλ Χούλη, εκδ. Φωτοδότες, Αθ. 2001